

Když opravdu chcete změnu vy sami, pak už to jde samo

Možná začnu zešíroka. Dost často se bavím se studenty z vyšších ročníků cestou od tramvaje do školy. A tak přišla řeč i na učitele občanské nauky. Historiky, co jsem o něm slyšela, mi připadly přitažené za vlasy.

Předminulý školní rok dostala toho člověka na občanku i naše třída. Po prvních pár týdnech zavedl tzv. debaty, jejichž principem bylo, že nejdřív měl na dané téma krátkou přednášku a pak jsme k tomu měli něco říct. Když ale byl názor studenta odlišný, učitel jej začal zesměšňovat. Byl přesvědčený, že když máme jenom 15, 16, nemůžeme o světě na rozdíl od něho nic vědět. Proto mělo být výsledkem debaty to, že jeho názor převezmeme i my.

V dalších hodinách se k člověku, který se odvážil proti jeho názoru něco namítat, vracel a dával nám jej jako odstrašující příklad.

O přestávce jsme se tomu smáli. A bavili se o tom i lidi, kteří si jinak moc neseďí. Myslela jsem si, no vida, má to i pozitivní výsledky.

Známky v pololetí jsme od něho dostali nadprůměrně dobré, nikdo neměl trojku. Asi i proto jsme všechno přešli.

Na jaře se vše rozjelo intenzivněji. Přišla témata jako Ukrajina, gender, chudoba. Když cítil, že se téma týká nějakých studentů osobně, vyloženě se v „debatách“ vyžíval.

Atmosféra v hodinách houstla. Začala jsem přemýšlet, jestli to třeba nepůjde jinak. Přiznám se rovnou, že z toho, abych šla přímo za ním, jsem měla trochu nahnáno. Nepřipadalo mi to schůdné vzhledem k tomu, jak reagoval, když mu někdo oponoval.

Tak jsem začala psát – to dělám dost často, když nevím, co mám dělat. Vyšla z toho taková malá stížnost, kterou jsem neplánovala použít. Nemám právo rozdmýčovat konflikt. Mohla bych spolužákům zhatit dobrou známku.

No a pak přišla hodina, kdy popisoval demonstraci dezinformační platformy. Dívali jsme se po sobě a já jsem přemítala, že snad pro to ve škole opravdu nejsme. A taky že tyhle demonstrace už několikrát přešly v násilí a účastníkům dělalo náramně dobře, že je považujeme za nebezpečné. Pak mi to došlo: tady je to totéž – já jsem se nechala zastrašit.

Hned po hodině jeden spolužák začal psát petici. Já vytáhla své dílko. Tak se šlo do ředitelny.

Ředitelka nám řekla, že tušili, že něco není v pořádku, ale nikdo se neozýval a na hospitacích se ten kantor choval normálně. Byla ráda, že jsme se ozvali. Na další rok nedostal smlouvu.

Škola se mi pak zdála jiná. Cítila jsem, že nemusím čekat, až přijde změna, kterou bych chtěla, nebo se bát, že přijde ta, kterou nechci.

I já totiž můžu věci změnit.